

det jo dog en anden Sag. Nu skulde vi gerne se at faa lettet os op af Grøften, mener jeg.“

Der gik i dette Øjeblik et heftigt Ryk igennem Emanuel. De var under Samtalen naaet ud paa Sognevejen; og næppe et Bøsseskud borte kom en Vogn med skimlet Forspand og en Liberikusk paa Bukken kørende lige imod dem.

Han genkendte øjeblikkelig Doktor Hassings Ekvipage. Han syntes endog ganske tydeligt at se Frøken Ragnhilds lyse Hoved kigge frem bag Kusken's Ryg.

Han bestræbte sig af al Magt for at skjule sin Sindsbevægelse for Væveren og gav sig til at tale hen i Vejret om „dette Møde, som vi maa have . . . deri kan jeg give dig ganske Ret; et Møde af Menighedsraadet er naturligvis under disse Forhold nødvendigt.“

Da Vognen kom nærmere, viste det sig, at han havde set fejl. Der var ikke andre paa det brede Kaleschesæde end Doktoren, der sad indhyllet i en Gummikappe og røg paa en Cigar.

Da Hassing opdagede Emanuel, raabte han til Kusken, og Vognen standsede.

„God Dag, god Dag, Hr. Pastor!“ sagde han og stak sin behandskede Haand frem af Regnkappen. „Hvorledes har De det? Det er snart